

Kako je Aleš zopkiu¹ rešil življenje

(zapis iz himalajskega dnevnika)

✍ in 📷 Tone Wraber

Ni nas bilo malo, ki smo se zbrali v Etnografskem muzeju Slovenije na prireditvi, posvečeni 30-letnici osvojitve Makaluja s prvenstvenim vzponom čez njegovo južno steno.

Govornikov je bilo več, med njimi tudi mag. Aswin Shrestha, univ. dipl. inž. strojništva in častni konzul Kraljevine Nepal v Sloveniji, za katerega bi prav lahko rekli, da je povsem udomačeni nepalski Slovenec. V svojem nagovoru je pravično in prepričljivo poudaril vlogo, ki jo je pri tem uspehu imel Aleš Kunaver, vodja obeh makalujskih odprav, prve »uvajalne« (1972) in druge uspešne (1975). Spomini na prvo so mi oživel, pa naj obnovim vsaj nekatera od raznovrstnih doživetij tiste himalajske jeseni.

Potem ko smo 5. 9. 1972 postavili bazno taborišče in je bilo 8. 9. postavljeno prvo višin-

sko taborišče, so plezalci hodili v steno, geograf Jure Kunaver, zoolog Janez Gregori in botanik Tone pa smo delovali vsak na svojem strokovnem področju. Vmes nas je krepko zasul sneg, tako da smo člani odprave kar precej noči preživeli v bazi. Naj spregovori moj dnevnik (do črke tako, kot je bilo zapisano).

Bazno taborišče, 27. 9., sreda

Dogodkov bogat dan, sicer pa zelo sončen in zimsko bleščeč. Natipkam 4 strani prispevka za »Primorski dnevnik«, vendar spoznam, da do odhoda poštnega sla jutri zjutraj članka ne bom končal. Herbarijske mreže ter mahovi in lišaji se

¹ Zopkio je križanec med jakom in kravo.

Na sedlu Činama-La (»Science Col«) na levi strani doline Baruna. V megleno morje potopljeni je dolina Aruna, na obzorju sikimske gore (Kangčendzenga).

Dvocvetna vijolica (*Viola biflora*) raste tudi v slovenskih Alpah, vendar ima v Barunski dolini venčne liste na spodnji strani rjavo obarvane.

na soncu odlično suše. Razširi se smučanje, tudi sam se spustim po bregu, a jemlje sapo. Popoldne pride do pogovora med Alešem (+ Zoranom) ter Šerpami v prisotnosti zveznega oficirja. Pri večerji Aleš sporoči rezultat: Šerpe ostanejo, vendar naredi Aleš pridigo tudi nam, češ da smo do Šerp previsoki. Vsi povemo svoje mnenje, diskusija pa se razplete tudi o odnosih med samimi člani odprave. Zlasti Matic ni zadovoljen, a končno se le vse pomiri. Aleš se je spet izkazal kot odlični diplomat, a tudi občutljiv in pošten človek.

Bazno taborišče, 29. 9., petek

Zjutraj povsem očistim snega prostor pred najinim šotorom, nato dopoldne (brez srajce) nadaljujem članek za »Primorski«. Dan je sicer sončen, vendar se spet in spet pojavljajo megle in proti večeru celo rahlo sneži. Po kosilu kleptamo v magacinu, sicer pa berem botanične knjige. Po večerji se dogovorimo: nas 3 spremljajo jutri v dolino 4 Šerpe, da ponesejo našo prtljago, vsi drugi pa odidejo skupaj s sabi na enojko. Začne se desetdnevno obdobje na gori. V postelji spet tipkam za »Primorski« in obstanem na koncu 7. strani. Berem Nehruja. Šrauf in Kunstelj prepevata in me skorajda motita.

30. 9., sobota

Zjutraj se Jure, Gregor in jaz odpravimo v dolino. Z nami so 4 Šerpe, med njimi Kami Norbu. Sprva je dan prekrasen. Snega dovolj in

Planika (*Leontopodium jacotianum*) v dolini Baruna

preveč, gazimo proti Shershonu. Pozneje se začne oblačiti, in ko se bližamo zgornji planini, smo že v megli. Snega noče in noče biti konec. Šele pod zgornjo planino se razdeli v krpe in končno ga ni več. Pač pa zagledamo prve jelke, še nizke in skri-venčene. Prijetna sprememba po skoraj štiriteden-skem bivanju v brezdrvesni pokrajini. Spustimo se do planine, kjer smo prenočili zadnjo noč pred prihodom v bazo. Je že tema: 18.15. Nastanimo se v pastirski bajti in z majhnim uspehom kurimo ogenj. Šele dobro uro za nami pridejo Šerpe z opremo in hrano.

1. 10., nedelja

Jutro je prekrasno, ko z Juretom vstaneva, je Janez že s puško okrog. Jure skuha za Šerpe brodet in krompir, za Zorana napišem pisemce, nato Šerpe odidejo v bazo. Hodim okrog planine in občudujem jesenske barve. Nabiram za herbarij: še vedno cvetijo pokončni in visoki *Aconitum*, regrat, encijan in drugo. Medtem Jure skuha zajtrk, nato spet nabiranje. Šele popoldne se z Juretom spu-stitva do Mombucka. Medtem je že povsem oblačno in skorajda rosi. Vendar je razpoloženje imenitno, mlačno jesensko. Diši po odmrlem listju, a še vedno se najde cvetje, ki ga spravljam v polivi-nilne vrečke. Na vlažni steni *Hymenophyllum*, drevesasti rododendroni z ogromnimi usnjatimi listi in gladko rdečkasto skorjo. Vesel sem *Lignariellae* ter *Violae biflorae*, ki ima venčne liste na spodnji strani rjavkasto nadahnjene. Na Mombucku ni več ljudi. Malo pred 18h se z Juretom

vrneva; Janez je medtem nasekal drva in ustrelil enega ptiča (v celem 3). Jure skuha večerjo (juha, kranjska klobasa z graham, čaj); vlagam rastline, vendar ne končam, ker bi porabil preveč sveče. Zunaj se zjasni, spet se obeta lepo jutro. Ko to pišem, je ura šele 20, a se zdi, kot da bi bilo ne vem kako pozno. Jutri pričakujemo Sarkija z drugo polovico hrane.

5. 10., četrtek

Jutro je sicer sončno, a se od zahoda hitro oblači. Čaj in zajtrk skuha Jure, nato vsi trije odidemo navzgor, v smeri proti veliki črni steni, kjer je Jure našel planike. V rododendronovi goščavi slikava jelke in rododendrone, nabiram v vrečke, prideva na plano (Janez hodi zase) in na steni naletiva na planike. Te so res lepe, čeprav že precej odcvetele. Fotografirava in nabirava; najdeva tudi dve gencianaceji, ki ju doslej še nisem videl. V skalnem žlebu – senčno – še cveti *Thalictrum* – z veliko težavo dosežem 2 primerka. Jure se domisli in nabere planike za vse člane odprave. Nepričakovano naletim na lep *Meconopsis* z velikimi rumenimi cvetovi; drugod je že odcvetel. Malo pred 13h se vrneva v chalet; rahlo skuša rositi in Janez je herbarije že spravil na suho. Za kosilo ribe, keksi in čaj, nato urejam najprej današnje (provizorno) in včerajšnje rastline. Končam v mraku. Medtem že dežuje. Jure skuha večerjo in ugotovi, da hrane nimamo več mnogo. Dobro bi bilo, da bi prišli nosači s hrano za bazo, ki jih pričakujemo že od včeraj. Po večerji klepetamo, nato pišem ob svetlobi oljenke, ki jo je naredil Janez (v konzervi od hašjeja olje, na njem plavač iz zamaška in stenj iz gurtne). Zunaj močno dežuje. Ali v bazi sneži? Kako je v steni? Jo bodo plezalci zmogli? Odločitev se nedvomno bliža.

6.–7. 10., petek in sobota

Oba dneva je močno deževalo, vmes tudi snežilo. Skrbi nas, kako je zgoraj. Ali je bazo povsem zasulo? So se plezalci vrnili vanjo? obroki hrane se krčijo, jemo vedno bolj preprosto in manj. Enkrat si za priboljšek pripravimo himalajskega drozga in goloba. Dobro, a malo. V

petek dopoldne uredim nabirek prejšnjih dni. Po malem nam kaplja tudi v kočo, vendar ne preveč. En večer pride mimo zopkio¹ in mislimo, da je odšel navzdol. O čem se pogovarjamo: o nosačih, ki bi morali priti, a jih ni, o slabem vremenu in o morebitnih posledicah za odpravo, predvsem pa o domovini, tedaj povsem pozabimo, da je okrog nas divja Himalaja. V soboto zvečer se čisto malo zjasni, najprej se pokaže ena zvezda, nato polagoma Poletni trikot na zahodnem nebu. Ali je to izboljšanje?

8. 10., nedelja

Zjutraj je vreme sicer boljše kot prejšnja dva dneva, a megle ter oblakov je še vedno dovolj. Sprva medlo sonce, tedaj Jure dela triangulacijo, jaz pa razstavljam Mikčev teleobjektiv, v katerega je prišlo nekaj vlage. Ne uspe mi ga dobro sestaviti. Nato pripravim drva, nakar se z Juretom odpraviva na lov na kozo. O njej ni sledu, pač pa je zopkio spet na starem kraju. Z Juretom se vrneva po skoraj nepredirni goščavi rododendrona oz. on se vrne malo za menoj, ker je šel iskat kozo še v spodmole. Pripravimo skromno kosilo, in ko končujemo, Janez (ki je vse dopoldne streljal oz. prepariral) zagleda prihajajoče Šerpe. Še prej smo se ravno pogovarjali o položaju: hrane je komaj do pojutrišnjem, ko naj bi se vrnili v bazo. V načrtu imamo, da pripeljemo zopkia s seboj ali pa da ga poprej ubijemo, prinesemo s seboj le nekaj mesa, po drugo pa pošljemo Šerpe. No, ti so sedaj tukaj: Ang Norbu, Lhakpa Gelbu in še trije. Prinesejo Zoranovo pismo. Živahno se posvetujemo in končno sklenemo: Ang Norbu in Lhakpa Gelbu nadaljujeta v Seduo, da uredita zaradi nosačev. Naročeno kozo naj le kupita, dodatno naročimo še 30 kg sladkorja in pripišemo pozdrave na Zoranovo pismo zveznemu oficirju. Oba takoj odideta, Janez, jaz ter 3 Šerpe pa gremo po zopkia ter ga priženemo do kolibe ter dobro privežemo. Jutri ga bodo Šerpe odgnali v bazo. Šerpe pravijo, da gre za žum in ne za zopkia. Mi trije pa se odločimo, da se še ne vrnemo. Upamo na skorajšnji prihod nosačev, morda pa nam bodo tudi iz baze kaj poslali. Tako

bomo namreč pisali Zoranu. Večerjo naredim iz brodetu, ostanka makaronov, 1 škatle šunke, kar sem vse zgostil s pire krompirjem. Po večerji čaj, čaj s cedevito in 2 cigareti, kar je prav pomirljivo in prijetno. Z Juretom se pogovarjava o planinskem muzeju v Trenti, o prikazu bovskega pastirstva in sploh o Bovškem. Napišem pismo Zoranu, končujem dnevnik. Ura bo počasi 22, doma je ob tem času pozno nedeljsko popoldne.

9. 10., ponedeljek

Po dolgem času je bilo zjutraj povsem jasno. Zbudil sem se že zgodaj, vendar dremal naprej. V polsnu sem slišal, kako si Šerpe pripravljajo zajtrk. Prvi je vstal Janez, nato sem se dvignil še sam in pripravil mahove ter lišaje za prenos v bazo. Ob 7h so Šerpe z žum odšli. Pozneje sem pripravil zajtrk; ribji brodet s paradižnikovo juho ter čokolino & cornflakes z vročo vodo (+ ščepec sladkorja s sunfixom). Po zajtrku mi je Jure popravil teleobjektiv, jaz pa sem zložil herbarije na streho chaleta. Ob 9h se z Juretom odpraviva navzgor, v smeri baze. Slikava, za herbarij naberem dva rododendrona (sterilno). Pri okrog 4000 m se dolina iz prejšnje severne obrne v zahodno smer, odpre se nama pogled na Pik IV, Baruntse, Čamlang

Dopoldne (brez srajce)
nadaljujem članek za
»Primorski«.

in Pik VI, resnično veličasten sklep Spodnje Barunske doline, ki jo takšno prvič vidiša šele danes. Slikava, posebno lepo z rdečim češminom v ospredju. Korakava kar naprej proti zgornji planini oz. do čortena nad njo (4500 m). Medtem se že oblači, vendar še slikam Lomatogonium in pa prekrasno modro gentiano. Pri čortenu kosiva; vsak po 4 kekse Albert, po pol tube sardelne paste in nekaj bonbonov. Jure še ostane zgoraj zaradi svojega dela, medtem ko se jaz odpravim v chalet, da pri dežurstvu nadomestim Janeza, ki bi rad šel pod steno nastavljat mišim. Na kolenu doline nepričakovano srečam 9 nosačev ter Ang Norbuja in Lhakpo Gelbuja, ki gredo proti bazi. Torej: vendarle nosači, 13 dni so nanje čakali v bazi. Pozanimam se in zvem, da je Janez že odvezel del bremena za naše potrebe v chaletu. Prava mitnica! Malo pred 16h sem v chaletu, kjer ima Janez kuhan krompir. Kako je dober s česnom! Še čili pospravim, pa me presneto peče. Preložim rastline in kuham večerjo, proti 18h se vrne Jure. Kmalu povečermamo (juha, riž s polnjenimi paprikami), nato pojemo banano (kakšno razkošje!) in pijemo cedevito. Od cigaret samo še Drava. Napišem pismo za Niklfeldove. Zunaj jasna noč.

10. 10., torek

Danes je dan, ko bi se po prvotnem načrtu že morali vrniti v bazo, vendar smo svoje bivanje zaradi dežja v prejšnjih dnevih podaljšali do petka, do se bomo vrnili v bazo. Zjutraj bleščече vreme, ko se izmotam iz spalne vreče, mi Janez že ponudi čaj. Po zajtrku se vsi trije odpravimo na pl. Yangle; med potjo zlasti Janez mnogo fotografira, pa tudi z Juretom ne zaostajava. Na drugi strani Baruna, na pl. Mombuck je imeniten pogled na Makalu, ki pa se vidi le v svojem ovršnem delu. Medtem ko gre Jure dopolnjevat meritve od Mombucka navzdol, stopim jaz v jelov gozd nad planino (levi breg Baruna). Velika jesen je v njem, ko grem nazaj na desni breg (tja vodita dva mostiča, ker je Barun razdeljen na 2 rokava), se že krepko oblači. Naberem strojevec, pritlično vrbo, v bregu brezo in že ujamem Janeza, ki obrača kamne. Pomagam mu pri tem poslu, medtem naju dohiti Jure in skupno odidemo v chalet, kamor pridemo okoli 15h. V kolibi najdemo nahrbtnik, njegov lastnik Kami Norbu pa seka drva v bližini. V nahrbtniku je mnogo hrane, prav raz-

veselimo se je, saj so vmes tudi čisto nepričakovane dobrote, npr. tri čokolade, 3 medolini ipd. Prišlo je tudi zaprosenih 5 mrež, v katere zložim rastline, ki jih nisem mogel spraviti v že polne mreže. Je pa zraven tudi Aleševo pismo, dovolj pikro, da nas ne more razveseliti. Očita nam, da se ne držimo dogovora glede vrnitve v bazo ter da namesto divjačine pošiljamo – ukradeno kravo. No, mi smo imeli najboljši namen in v tem smislu tudi zvečer napišem Alešu odgovor. Ne moremo si kaj, da se ne bi nekoliko najedli iz poslane zaloge. Medtem Janez odide nastavljat pasti, jaz urejam herbarij, Jure pa kuha večerjo, poleg riža še meso 3 cip, himalajskega drozga ter haše. Odlično mu uspe. Po večerji pijemo čokolado s kavo, Janez prižge pipo, z Jurjem pa »dravo«. Pijemo, fotografiramo. Še pismo Pignattijevim, Puncerju & Zupančiču, dnevnik ter proti 22h spat. Zunaj spet temna, zvezdna noč.

Aleševo pismo, B. C., 9. 10.

Dragi znanstveniki!

1. Prihodnjic, ko mi na Gorenjskem zmanjka hrane, ustrelim prvo kravo in morda potem vprašam, čigava je!
2. Danes je dogovorjeni 10. dan!
3. Šerpe so bili poslani po vašo opremo ob dogovorjenem času. Kasneje imajo druge naloge.
4. Potrebno hrano smo že naročili.
5. 30 kg sladkorja poklanjamo naročniku.
6. Pošiljamo naprošeno hrano. Ko je zmanjka, se prosim vrnite.
7. Ni treba čakati na nosače iz Sedoe.
8. Svoj odvišni material pustite spodaj.
9. Upam, da delo v redu napreduje. Poslana hrana vam podaljša manevrski prostor za cca 3 dni. Prihodnjic bo lepše držati se dogovora. Želimo veliko uspeha in lepo pozdravljamo vse tri.

Aleš in ostali

Če lovec gamsa ne dobi,
naj raje krave ne lovi,
posebno, če njegova ni
in je lastniku plačal ni!
Če tacga domačin dobi,
lahko se silno razjezi,
mu kupček batim naloži!
Tega se bara Sap boji,
zato naj krava le živi!

11. 10., sreda

Janez me zbudi ob 5.55 in odide pobirat pasti. Zvarim juho z mesno konzervo, kar pojeva z Juretom za zajtrk, medtem ko si Kami Norbu pripravi sarmo. Medolino s čajem pa je za vse skupaj. Kami Norbu odide 10' pred nama, ob 7h pa tudi midva, sprva v smeri baze, to je čez Barun, strmo skozi rododendrovo-jelkin gozd, ki se pozneje položi in zamočviri, ter prideva na prvo ravnico (4000 m), kjer vziđe sonce. Potem pa kreneva na desno: najin cilj je greben, ki spremlja Barun po levi strani. Vzpenjava se po jarku s potočkom, na enem mestu je steza celo "nadelana", to je umetno izboljšana z mostičkom. Vedno lepši razgledi se odpirajo, zlasti po dolini spodnjega Barunskega ledenika navzgor. V steni cveti rumena *Potentilla*. Sonce je bleščeče, pri podrti pastirski bajtici prideva na sneg, ki ga gaziva vedno bolj. Sprva gre kar dobro, ker je sneg še trd, zlasti na osovni strani, potem pa se udara vedno bolj, do kolen in tudi do pasu. Težko hodim, tako da večinoma gazi Jure. Pijeva snežnico, ki se cedi po črnih skalah. Na južni pregradi doline se kažejo megle, bojiča se, da nama bodo zagrnile razgled s sedla, ki se končno tudi pokaže. Malo pred 13h doseževa sedlo oz. rebro, ki se dviga levo od njega (okr. 5050 m). Usedeva se na tople skale in občudujeva razgled: na jug eno samo megleno morje, enako tudi v dolini na drugi strani grebena, daleč zadaj vidiva gore, ki jih določiva za tibetanske. Kosiva: mesno južino, ribjo pašteto, filete in kekse. Potem se zlekneva in sončiva ter uživava svoj najlepši himalajski dan doslej. Predlagam, da greva še bolj levo (zahodno), ker bi utegnila videti Kančendzöngo. Prečiva snežišče in jo res zagledava, ogromen kolos nad meglenim morjem. Pa Jannu! Proti severu ima imenitno steno. Kar ne moreva se nafotografirati. Sence postajajo vedno izrazitejše in čedalje lepše je, toda čas je za sestop v dolino. Spustiva se na samo sedlo in spet slikava, na drugi strani doline je prelep pettisočak. Potem pa spust, ki postaja vedno mučnejši, neusmiljeno se ugrezava in končno potoneva še v meglo. Muka traja skoraj do porušene bajtice, naprej gre po jarku, ki je precej blaten. Skoraj se zalezeva v skale, vendar naposled le pristaneva na ravnici, od koder je le še dobre pol ure do chaleta, kamor prideva v roseči megli ob 18h. Janez se je vrnil z nastavljanja pasti malo poprej in ravno razpihuje ogenj. Preoblečem se, saj imam višinske škornje, noga-

vice in kavbojke tja nad kolena povsem mokre. Preoblečem se v trenirke in kuham krompir, Jure pa pripravlja avstrijski kruh s salamo in sirom. Pijemo čaj, cedevito in sunfix, končno pojemo še večerjo (krompir – olupljen ter kranjsko klobaso z grahovim pirejem) in se imenitno počutimo. Janez je vesel dobrega lova tega dne, midva pa prelepega dne, ki sva ga preživela na sedlu, začasno imenovanem »Science Col«. Ko hočem narediti še nočni posnetek ob ognju, mi Janez da fleš, toda vžge se šele ob 4. posnetku.

P. S. Na sedlo sem težko hodil, ker sem malo spal (kava zvečer!), saj sem očitno zaspal šele v zgodnjih jutranjih urah. Premišljeval sem o »lju-beznicem« Aleševem pismu in drugem.

Polhov Gradec, 17. 2. 2006

13. 10. se je »podoprava znanstvenikov« vrnila v bazo. Na poti, natančneje na planini Shershon, oddaljeni dobro uro hoda od baze,

Na letališču v Katmanduju (Aleš in Dušica Kunaver, med njima dr. F. Srakar, 13. 11. 1972)

smo srečali »kravo«, ki smo ji namenili smrt, načrtovano tako podrobno, da je Janez na njeno čelo celo narisal kraj za strel. Mislili smo si svoje, kaj si je mislila ona, ne vem. Najbrž nič.

Za »višinsko izravnavo« smo se vsi trije odpravili še do drugega višinskega taborišča. Ta »dvojka« je stala okrog 6300 metrov visoko, na dnu snežnega raza, ki (je) vodi(l) naravnost v južno Makalujevo ostenje. Do zgornjega roba ga je preplezala in na vrh stopila odprava tri leta pozneje, tudi takrat pod Aleševim vodstvom.

Minilo je še nadaljnjih devet let. 1. november 1984 je bil sončen, z ljubljanskih Žal pa nadvse jasen pogled na Alpe. Dan pozneje sva se s sinom povzpela na Viš in po pravljico lepem dnevu prenočila kar v avtomobilu v povsem ledeno ivjasti okolici Rabeljskega jezera. To je bilo v letu, ko smo lahko mejo brez plačila prestopili le enkrat v letu, sin pa je nameraval kupiti smučarske čevlje in se zato seveda nisva mogla vrniti v – domovino. Naslednje jutro sva se torej odpeljala v Beljak in izvedela, da lahko MWS (davek na dodano vrednost) znamenite veljave in spomina dvigneva kar na avstrijski strani meje. Nepričakovano obdarjena s šilingi (tako kot depozita neprijaznega spomina in MWS/DDV tudi teh ni več, kako se vse spreminja!) sva se napo-

tila kar na Dunaj, kjer sta tiste dni že bili žena in hči/mati in sestra. Družinska prijateljica Linde, »dunajska mati« naše hčerke, mi je pod večer povedala, da se je v Sloveniji zrušil helikopter. Brezbrižno sem pomislil, da govori o tistem vojaškem, ki so ga že nekaj časa iskali na Kočevskem. Ne, ne ... v roke mi je potisnila časopis, v katerem sem prebral, da je med umrlimi tudi – Aleš Kunaver. Zrušil se mi je svet. Saj ne more biti res ... Pa je bilo, in tako se Ti lahko, nepozabni Aleš, samo s pravkar napisanim zahvalim, da sem lahko odšel s teboj na III. (Anapurna II, 1969) in IV. JAH (Makalu, 1972) in tako neznansko obogatil svoje gorniško in botanično izkustvo. Že na Anapurni sem »ušel« na trojko, tri leta pozneje pa sem ga, kot je tukaj zapisano, spet polomil. Obakrat si mi povedal, da nisem prav ravnal, a to na način, da ni ostala med nama nobena senca. Točki 6 in 9 Tvojega pisma razločno govorita o Tvoji simpatiji in razumevanju do raziskovalnega dela. Ker slovenska planinska javnost (delno) zamuja s spominom na Makalu 1975, naj mi bo oproščena tudi zamuda ob omembi tvoje lanske 70-letnice, ki ji je pravzaprav namenjen tale zapis. Le kaj vse bi še ustvaril in dosegel, če bi jo doživel ...

Polhov Gradec, 16. 2. 2006 ◉

Zgrešen korak – beseda kriva

Samo en napačen korak mi vzame svetlobo dneva in drget bližine, kot kamen na melišče med spomine odkotalim se. Kdo sploh ve še zame?

Beseda napačna, čeprav le ena, zapre vsa pota mi na tvojo goro, polnočno sonce mrkne v strašno moro, da med seraki tavam izgubljena.

Ledene gmote v srcu ne raztaja pomladni žarek, ki planino zbuja, poletja žar, jesenski šopek ruja.

Samo še zima je, vihar razsaja, zamet stopinjo zadnjo že prekriva, med nama pa reži beseda kriva.

Metka

Raztrgani pajčolan

Meglà zastira ti razgled v daljave, jeziš se nanjo in na sneg po poti in burja stresa te in mraz te moti, ko vzpenjava se v najine višave.

A zame so meglè kot pajčolani, ki skrivajo, kar sanjam. Hrepeneče za njimi iščem tisti košček sreče, ki mi usoda (kdo?) ga vztrajno brani.

Premagala sva veter, mraz, zamete, meglè so se pretrgale in sonce razlilo svojo luč je tja čez Ponce.

Pogled se ti razjásnil je, obete pa moje je odneslo, čar izgubil se je – na vrhu nisi me poljubil.

Metka